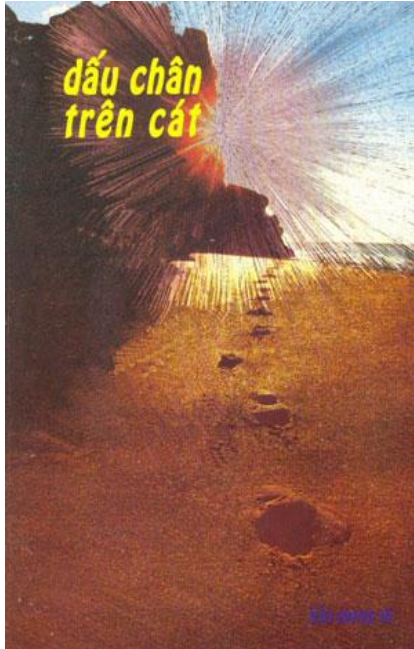

Dấu chân trên cát

Rồi một đêm hồn chìm trong cơn mộng,
Gã thấy mình trên bãi biển hoang hôn.
Và ô kìa, NGƯỜI lặng lẽ đi bên,
Dấu chân nhẹ in hằn trên cát trắng.
Gã nhìn lại triền cát dài thăm thẳm,
Bốn dấu chân thẳm lặng vẽ song song.
Tiếng reo vui òa vỡ ở trong lòng,
Gã hồi tưởng những năm dài quá khứ.
Xuôi ngược giòng đời, hồn trôi lữ thứ,
Luôn có NGƯỜI kề cận khắp nơi nơi.
Suối yêu thương tuôn chảy chẳng hề vơi,..
Ta ở bên con cho đến cùng cõi thế. (*)

Trên áng mây trời hần lên những dấu chân lặng lẽ,
Vẫn ruỗi rong bên gã những ngày xa.
Từ thuở ấu thơ qua những năm tháng ngọc ngà,
Đang hiển hiện trên ráng trời rục rỡ.
Nhưng mà, -tại sao? Gã băn khoăn tự hỏi,
- Trên bức tranh tô vẽ lại cuộc đời,
Bốn dấu chân nhiều lúc chỉ có hai?
Trong câu hỏi gã nghe buồn man mác.
Ngước trông NGƯỜI, gã buông lời chua chát,
- Phải chăng Thày từng hứa hẹn cùng con,
Luôn ở bên con dù biển cạn non mòn?
NGƯỜI quay lại khẽ gật đầu không nói.
Gã trai trẻ buồn rầu cay đắng hỏi:
- Dạ thưa Thày, Thày nói chẳng xa con,
Thế tại sao trong giây phút mắt còn!
Trong lúc khổ đau! trong cơn túng ngặt!
Lại là lúc con thấy Thày vắng mặt,
Để mặc con chống trả với ưu phiền?
NGƯỜI trầm ngâm nhìn gã vẻ ngạc nhiên.
Trong khi gã ngó trời vươn tay chỉ,
- Dạ thưa Thày, xin Thày quan sát kỹ,
Những dấu chân tỏ hiện ở chân mây,
Biết bao phen con chỉ thấy có hai!
Nhằm những lúc con sống trong đơn độc,
Trong đau thương, trong nhọc nhằn tang tóc!

Thầy bỏ con bơ vơ giữa giòng đời,
Vội mưa chiều, vội sương sớm lẻ loi!
Vậy mà Thầy bảo: Thầy thương con quá đỗi?

Từ nãy giờ NGƯỜI lặng thinh không nói,
Lắng nghe lời trách móc của chàng trai.

Rồi hiền từ NGƯỜI thắm nhủ bên tai:

- Con yêu dấu, con đừng than trách nữa,
Tự nghìn xưa như Thầy hằng đoan hứa,
Mãi yêu con như vũ trụ trăng sao,
Như đại dương như sóng cả dạt dào.
Vì quá yêu con Thầy cam đành chịu chết!

- Và này con, dường như con chưa nhận biết,
Những dấu chân đơn lẻ ở chân mây,
CHẲNG PHẢI CỦA CON, NHƯNG CHÍNH CỦA THẦY,
VÌ LÚC ẤY CON LAO ĐAO QUY NGÃ,
NÊN THẦY ẨM CON TRÊN VAI,
.....VÀ MỘT MÌNH BƯỚC ĐI TẮT TỬ!!!

(*)Mt 28 - 20

Bước Tới

Vì Chúa chẳng từ nan.
Hãy tìm thì sẽ thấy,
Vì NGƯỜI hằng ủi an.
Hãy gõ sẽ được mở,
Tình thương NGƯỜI vô vàn.
Chẳng khi nào chê chối,
Lời cầu khẩn nài van.

Vì con là trẻ nhỏ,
Giữa biển đời khóc than.
Con cần NGƯỜI nâng đỡ,
Hướng dẫn lúc cơ hàn.
Cho đời thêm ý nghĩa.
Năm tháng hết lấm than.
Chừ đây con đã hiểu,
Để được phúc NGƯỜI ban.
Tay NGƯỜI con cố níu,
Luôn tha thiết kêu van.

Chia Sẻ

Dù cho chỉ một nụ cười,
Nhận rồi hãy gửi cho người thân sơ.
Lời khen: quà tặng bất ngờ,
Chuyên tay cùng giữ cho vừa lòng nhau.
Vỗ vai thăm hỏi khi sầu,
Tấm lòng bằng hữu đổi trao cho người.
Giang tay cùng với môi cười,
Ấp yêu, cho, nhận, nhịp đời nở hoa.
Bạc tiền, bạn giúp hôm qua,
Hôm nay san sẻ người xa đang cần.
Lời rằng: Mua lát giềng gần,
Niềm tin nhận được tái phân cho người.
Đóa hoa Hy-Vọng đẹp tươi,
Đổi trao, trao đổi cho đời lên hương.
Món quà vĩ đại: Yêu-Thương,
Cùng nhau chung hưởng, tạ ơn Chúa hoài.
Lời cầu đáp ứng hôm mai,
Phúc ân tiếp nối cho dài tháng năm.
Hôm nay nhận được hồng ân,
Trao cho bằng hữu chẳng cần xét suy.

Chiên Lạc

Tôi luôn nghĩ, mình là chiên non xa lạc,
Đời đi hoang trong thế giới đơn côi.
Nhưng NGƯỜI vẫn kiên tâm đi tìm kiếm,
Đem tôi về ấp ủ mãi không thôi.

NGƯỜI tìm tôi trong vũng lầy u tối,
Cho dù tôi tìm cách lánh xa NGƯỜI.
NGƯỜI vác tôi trên vai như vác cả biển trời,
Đem trở về bìa, dù cho tôi làm lỗi.

NGƯỜI là ai, Đấng chặn chiên hiền hậu?
Tên NGƯỜI là: Thầy-Chí-Thánh GIÊSU.
Đấng thương yêu nhân loại giữa sa mù,
Oi tuyệt diệu được làm chiên non xa lạc!
Để mãi mãi được NGƯỜI quan phòng,
.....và yêu thương mang vác.

Dạo Bước Bên Thầy

Mỗi buổi sáng khi bình minh trở giấc,
Ánh tơ vàng lấp lánh chiếu không gian.
Tôi chợt nghe một niềm vui chất ngất,
Dạo bước bên Thầy trong tấu khúc hân hoan.

Tôi bước đi trên cánh đồng mờ sương cỏ ướt,
Giữa tiếng thì thầm của lá của hoa.
Của chim muông, của muôn loài tạo vật,
Đang chuyển mình trên những bãi bờ xa.

Trong khoảnh khắc xác thân tôi mở ngõ,
Để hồn bay lên tới cửa Thiên Đường.
Sau một ngày trải qua nhiều gian khó,
Bao nhục nhằn cùng với những tang thương.

Dù biết Thầy luôn yêu thương gắn bó,
Nhưng ngày đêm tôi tha thiết nguyện cầu.
Thương biết mấy những bình minh sương mờ hoa cỏ,
Được theo Thầy mai sớm tiễn trăng sao.